

Apartheid Länsirannalla

Aiemmissa esseissäni olen keskittynyt pääasiassa Gazaan – paikkaan, joka kohtaa nyt **ennennäkemättömän katastrofin modernissa ihmiskunnan historiassa**. Tuhojen laajuus on musertava: alue, joka on vain kolmasosan Hiroshiman koosta, on pommitettu **seitsemän atomipommin** räjähdysvoimalla. Kaikki jäljet ihmisen sivilisaatiosta on pyyhitty pois. Vähintään **60 000 palestiinalaista** on vahvistettu kuolleiksi, mutta asiantuntijat arvioivat, että todellinen uhrien määrä voi olla jopa **400 000** – lähes **viidennes Gazan väestöstä**.

Tämä tuhon taso saattaisi johtaa siihen, että jotkut olettavat elämän Länsirannalla, jossa ei ole Hamasia eikä aseellista vastarintaa, olevan parempaa – mallia, jota Ranska ja useat arabihallitukset ovat ehdottaneet edellytyksenä Palestiinan valtion tunnustamiselle.

Tämä oletus on kuitenkin vaarallisen väärä.

Tässä esseessä haluan puhua **elämästä miehityksen alla Länsirannalla** – ei siksi, että se olisi rauhallisempaa, vaan koska se on **hitaampi, laskelmoitu eliminaatiojärjestelmä**. Järjestelmä, jota ei toteuteta pommeilla ja saarroilla, vaan byrokratialla, maan ryöstöllä, apartheid-laeilla ja siirtokuntalaisten jatkuvalla väkivallalla.

Hiipivä liittäminen

Länsiranta oli alun perin YK:n jakosuunnitelman vuodelta 1947 mukaan tarkoitettu osaksi arabivaltiota – yhtenäiseksi palestiinalaisalueeksi. Tämä visio ei koskaan toteutunut. Nykyään olemassa ei ole elinkelpoista valtiota eikä edes yhtenäistä aluetta, vaan pirstaloitunut ja kutistuva saaristo palestiinalaisten enklaveista, jotka ovat eri tasoilla Israelin valvonnassa. Tämä ei ole sattumaa. Se on seurausta vuosikymmenten tietoisesta Israelin politiikasta, joka tähtää pysyvään alueelliseen laajentumiseen, palestiinalaisten karkottamiseen ja maan liittämiseen.

Israelilainen hallitus on jakanut Länsirannan käytännössä kolmeen vyöhyketyyppiin:

1. **De facto liitetyt vyöhykkeet** – Nämä alueet, erityisesti suurten israelilaisten siirtokuntien ympärillä, ovat täysin Israelin siviili- ja sotilashallinnon alaisia. Ne on integroitu Israelin infrastruktuuriin, ne saavat israelilaisia kunnallisia palveluita, ja niitä valvotaan usein Israelin poliisin, ei armeijan, toimesta. Näillä alueilla asuvat siirtokuntalaiset ovat Israelin kansalaisia, joilla on täysi oikeudellinen suoja, äänioikeus ja liikkumisvapaus. Heidän palestiinalaiset naapurinsa, usein vain muutaman sadan metrin päässä, elävät sotilaslainsäädännön ja apartheidin kaltaisten rajoitusten alaisina.
2. **Aktiivisesti etnisesti puhdistettavat vyöhykkeet** – Nämä ovat palestiinalaisia maaseutualueita, jotka ovat purku-, karkotus- ja kolonisaatiotoimien kohteena.

Kokonaisia kylä – kuten Khan al-Ahmar, Masafer Yatta ja Ein Samia – on kohdannut toistuvia purkumääräyksiä. Palestiinalaisille taloille evätään rutiininomaisesti rakennusluvat, ne julistetaan laittomiksi ja Israelin siviilihallinto purkaa ne. Samaan aikaan israelilaiset etuvartioasemat – teknisesti laittomat jopa Israelin lain mukaan – laillistetaan jälkikäteen ja liitetään teihin, veteen ja sähköön. Vesivarannot ohjataan siirtokuntalaisille, kun taas palestiinalaisyhteisöt ovat riippuvaisia vesisäiliöautoista. Pääsytiät suljetaan palestiinalaisilta ja merkitään ”vain israelilaisille”. Laidunmaat ja oliivilehdot takavarikoidaan tai tehdään saavuttamattomiksi. Siirtokuntalaisten väkivalta, usein armeijan tuella tai välinpitämättömyydellä, on strateginen työkalu palestiinalaisten karkottamiseksi mailtaan.

3. **Palestiinalaishallinnon nimellisesti hallitsemat alueet (alue A)** – Nämä vyöhykkeet, joiden pitäisi Oslon sopimusten mukaan olla täysin palestiinalaisten siviili- ja turvallisuushallinnassa, ovat eristettyjä ghettoja, joita ympäröi Israelin hallitsema alue. Sisään- ja uloskäynti on Israelin tarkastuspisteiden, sulkujen ja ulkonaliikkumiskieltojen alaisuudessa. Palestiinalaiset eivät voi liikkua vapaasti kaupunkien kuten Ramallah, Nablus ja Hebron välillä ilman Israelin sotilaallisia esteitä. Palestiinalaisilta kielletyt tiat halkovat maisemaa, yhdistäen siirtokuntia ja eristäen palestiinalaiskaupunkeja. Jopa alueella A Israelin ratsiat ovat yleisiä. Palestiinalaishallinnolla ei ole valtaa estää niitä. Sen turvallisuusjoukot on käytännössä palkattu tukahduttamaan palestiinalaista vastarintaa ja ylläpitämään vakautta miehityksen alla.

Tämä valvontamatriisi muodostaa hiipivän liittämisen muodon. Sitä ei merkitse yksittäinen laki tai julistus, vaan jatkuva siirtokuntalohkojen, sotilasalueiden, kiertoteiden ja byrokraattisten hallintavälineiden laajentaminen. Palestiinalaisten läsnäolo tehdään epävarmaksi ja väliaikaiseksi, kun taas israelilaisten siirtokuntalaisten läsnäolo on pysyvää ja jatkuvasti laajenevaa.

Länsirannalla ei ole ”status quo”. Status quo on liike: hidas, laskelmoitu liike kohti täydellistä Israelin hallintaa ja minkään suvereenin palestiinalaisvaltion mahdollisuuden eliminointia. Joka päivä kartta muuttuu hieman – jälleen yksi kukkula takavarikoidaan, jälleen yksi kylä eristetään, jälleen yksi oliivilehto tuhotaan. Tämä ei ole jäätynyt konflikti. Se on aktiivinen kolonisaatioprosessi.

Matkustaminen Länsirannalla: Päivittäinen riski

Palestiinalaisille Länsirannalla jopa tavallisin matka – kouluun, töihin, sairaalaan tai naapurikylään – voi muuttua **henkeä uhkaavaksi koettelemukseksi**. Israelin sotilaalliset tarkastuspisteet ja siirtokuntalaisten kiertotiet jakavat alueen kymmeniin pirstaleisiin enklaveihin. Matka, joka pitäisi kestää **10 minuuttia**, voi kestää tunteja tai jäädä kokonaan toteutumatta.

Matkustaminen on **riski**, koska:

- **Tarkastuspisteiden arvaamattomuus:** Länsirannalla on yli **500 pysyvää ja ad hoc - tarkastuspistettä**. Mikä tahansa niistä voi sulkeutua ilman varoitusta minuuteiksi tai

päiviksi. Sotilaat voivat pidättää matkustajia mielivaltaisesti, tutkia ajoneuvoja tai kieltää kulkemisen ilman selitystä.

- **Sotilaalliset sulut:** Kokonaisia alueita julistetaan usein "suljetuiksi sotilasalueiksi", usein vastauksena protesteihin tai siirtokuntalaisten aiheuttamiin välikohtauksiin. Sulkujen aikana palestiinalaiset ovat **lukittuina koteihinsa**, ilman mahdollisuutta päästä töihin, kouluun tai lääketieteelliseen hoitoon.
- **Siirtokuntalaisten tiet ja ajoneuvorajoitukset:** Monet Länsirannan tiet on varattu **yksinomaan israelilaisille siirtokuntalaisille**. Palestiinalaiset eivät saa käyttää niitä ja joutuvat kulkemaan pidempiä, huonosti ylläpidettyjä ja tiukasti valvottuja reittejä. Ajoneuvojen takavarikointi ja sakot ovat yleisiä.
- **Mielivaltaiset pidätykset ja vangitsemiset:** Millä tahansa tarkastuspisteellä palestiinalainen voidaan **pidättää ilman syytettä**, erityisesti jos hänen nimensä ilmestyy armeijan tietokantaan – tämä voi sisältää **alaikäisiä, opiskelijoita** tai **aktivisteja**. Vangitseminen voi tarkoittaa päiviä tai kuukausia sotilasvankilassa, usein ilman oikeudenkäyntiä.
- **Häirintä ja nöyryytys:** Sotilaat alistavat palestiinalaisia rutiininomaisesti sanallisille loukkauksille, tunkeileville tarkastuksille ja tuntien viivästyksille. Tälle kohtelulle ei ole oikeudellista korjausta tai vastuuta.
- **Väijytykset ja ampumiset:** On dokumentoituja tapauksia, joissa israelilaiset sotilaat tai siirtokuntalaiset ovat **ampuneet ajoneuvoja**, joita he pitivät epäilyttävinä, tai joissa kuljettajat eivät muka pysähtyneet tarpeeksi nopeasti. Nämä ovat usein tappavia, ja tutkimukset – jos niitä edes aloitetaan – johtavat harvoin seurauksiin.
- **Siirtokuntalaisten väkivalta teillä:** Siirtokuntalaiset heittävät rutiininomaisesti kiviä palestiinalaisten ajoneuvoihin, tukkivat teitä rankaisematta ja jopa hyökkäävät ajoneuvojen ja matkustajien kimppuun. Israelin joukot usein seisovat syrjässä tai suojelevat siirtokuntalaisia.

Tässä pirstaleisessa järjestelmässä **liikkumisvapautta ei ole olemassa**. Kyky matkustaa kylästä toiseen – sairaalaan, perheen luokse, tavaroiden kuljettamiseen – on alistettu jatkuvasti muuttuvaan matriisiin, joka koostuu **sotilaallisista määräyksistä, siirtokuntalaisten aggressiosta ja byrokraattisesta valvonnasta**.

Tämä ei ole vain haitta; se on **laskelmoitu kuristusjärjestelmä**, joka on suunniteltu tekemään normaali elämä mahdottomaksi, eristämään yhteisöjä ja karkottamaan palestiinalaisia mailtaan.

Karkottamisen mekanismit: Siirtokuntalaisten väkivalta

Miehitetyssä Länsirannassa pakkokarkotus ei aina tapahdu virallisten julistusten tai suorien sotilaallisten määräysten kautta. Useammin se tapahtuu hitaasti, laskelmoidun terrorikampanjan kautta, jota israelilaiset siirtokuntalaiset järjestävät – kampanjan, jota siedetään, suojellaan ja lopulta koko Israelin valtion koneisto tukee. Tämä väkivalta ei ole satunnaista. Se on systemaattista, strategista ja suunniteltu karkottamaan palestiinalaisia mailtaan.

Prosessi kehittyy yleensä kolmessa eskaloituvassa vaiheessa:

1. Pelottelu ja yksityiskotien tunkeutuminen

Ensimmäinen vaihe alkaa usein siirtokuntalaisten kutsumattomasta tunkeutumisesta palestiinalaisille maille. He saapuvat päivänvalossa, joskus ryhmissä, usein aseistettuina. He voivat murtautua palestiinalaisen perheen kotiin ja istua olohuoneessa kuin se kuuluisi heille. He syövät keittiön ruokaa, loukkaavat perhettä, huutavat rasistisia solvauksia, tuhoavat huonekaluja, rikkovat ikkunoita, spreijaavat graffiteja tai virtsaavat lattioille. Nämä teot ovat syvästi nöyryyttäviä – eivät vain yksityisyyden loukkauksia, vaan tietoisia yrityksiä hallita ja herättää pelkoa.

Tällaiset tunkeutumiset eivät ole yksittäisiä tapauksia. Ne ovat toistuvia ja kohdennettuja, tarkoitettuja murtamaan asukkaiden tahto. Viesti on selvä: ”Tämä ei ole enää teidän maanne.” Ja palestiinalaiset tietävät, että jos he vastustavat, he riskeeraavat pidätyksen, loukkaantumisen tai pahempaa – ei tunkeilijoiden torjumisesta, vaan ”yllytyksestä” tai ”hyökkäyksestä” siirtokuntalaisia vastaan.

2. Elinkeinojen tuhoaminen

Jos pelottelu ei pakota perhettä lähtemään, siirtokuntalaiset usein eskaloivat hyökkäämällä heidän elinkeinoihinsa. He kaatavat vuosikymmeniä vanhoja oliivipuita, jotka ovat paitsi tulonlähde myös kulttuuriperinnön symboli. He myrkyttävät tai repivät juurineen satoja, hajottavat karjaa, varastavat tai teurastavat lampaita. Vesitankit ja kasteluputket – jotka ovat elintärkeitä maaseutualueilla ilman pääsyä Israelin hallitsemaan vesiverkkoon – rikotaan tai ammutaan rikki. Kaivot täytetään kivillä tai betonilla.

Tämä tuhoaminen ei ole satunnaista vandalismia. Se on taktiikka, joka tekee maatalouselämän mahdottomaksi. Ilman satoja, ilman karjaa, ilman vettä, palestiinalaisperheet pakotetaan hylkäämään maansa etsiäkseen toimeentuloa muualta. Tavoite ei ole vain vahingoittaa, vaan puhdistaa maa sen ihmisistä.

3. Purkaminen ja tulipalot

Lopulta, kun palestiinalaiset edelleen kieltäytyvät lähtemästä, siirtokuntalaiset kohdistavat talonsa. Joskus he tuovat puskutraktoreita ja kaivinkoneita. Joskus he sytyttävät taloja tuleen yöllä, vangiten perheitä sisään tai pakottaen heidät pakenemaan ilman mitään. Videot ja silminnäkijöiden kertomukset dokumentoivat palaneita taloja, varastettuja omaisuuksia ja kokonaisia kyliä, jotka on muutettu tuhaksi.

Tämä tuhoaminen noudattaa usein selkeää kaavaa: tulipalo tai purku yhtenä päivänä, etuvartioaseman laajennus seuraavana. Kun maa on raivattu, siirtokuntalaiset muuttavat sisään – pystyttävät asuntovaunuja, aitoja ja synagogia. Nämä laittomat etuvartioasemat liitetään sitten teihin, sähköön ja veteen. Ne ”normalisoidaan” nopeasti, Israelin armeija suojelee niitä, ja lopulta Israelin hallitus laillistaa ne jälkikäteen.

Rankaisemattomuus ja tukahduttaminen

Jokaisessa näistä vaiheista – kotien tunkeutuminen, elinkeinojen tuhoaminen ja purkaminen – viesti palestiinalaisille on sama: Lähtekää tai tuhoudutte.

Ja jokaisessa tapauksessa **rankaisemattomuus on taattu. Palestiinalaishallinnolla** ei ole toimivaltaa näillä alueilla, eikä se uskalla kohdata siirtokuntalaisia, koska se tietää, että se aiheuttaisi Israelin kostotoimia. **Israelin poliisi ja armeija** katsovat rutiininomaisesti toisalle – paitsi jos palestiinalaiset vastustavat. Silloin reaktio on nopea: pidätyksiä, pahoinpitelyjä, ammuskelua oikeilla luodeilla, sotilaallisia ratsioita. Vastarinta kriminalisoidaan, kun taas siirtokuntalaisten väkivalta oikeutetaan tai kielletään. Uhreilla ei ole pääsyä oikeuteen.

Tuloksena on siirtokuntalaisille laittomuuden järjestelmä ja juridinen sota palestiinalaisia vastaan – kaksoisjärjestelmä rankaisemattomuudesta ja tukahduttamisesta. Siirtokuntalaiset toimivat liittämisen etujoukkona, tehden sitä, mitä Israelin hallitus ei vielä voi tehdä avoimesti: karkottaen palestiinalaisia mailtaan väkisin.

Tämä ei ole spontaania tai orgaanista. Se on politiikkaa. Menetelmä. Strategia karkottamiselle, jota toteuttavat siviilit, valtio sanktioi ja armeija valvoo.

Vesi aseena

Vesi, elämän perustarpeista olennaisin, on muuttunut Länsirannalla vallan välineeksi. Vaikka taktiikat ovat kehittyneet ajan myötä, strategia pysyy samana: tehdä palestiinalaisten olemassaolosta kestämatöntä. Veden käyttö sota-aseena – ennen avoimesti biologisena, nyt rakenteellisena ja infrastruktuurallisena – on Israelin miehitysjärjestelmän kulmakivi.

Historialliset paralleelit: Myrkystä kontrolliin

Nakban varhaisina päivinä israelilaiset miliisit ja tutkijat suunnittelivat ja joskus toteuttivat biologista sodankäyntiä palestiinalaisia siviilejä vastaan. Yksi pahamaineisimmista tapauksista oli palestiinalaiskylien kaivojen myrkyttäminen **lavantaudin bakteereilla** pakolaisten paluun estämiseksi. Tämä ei ole myytti tai antisemitistinen ”verisyytös” – se on hyvin dokumentoitu historiallinen tosiasia. Israelin arkistot vahvistavat nämä operaatiot, mukaan lukien tapaus **vuonna 1948 Akressa ja Ayn Karimin kylässä**, joissa vesilähteet tahallisesti saastutettiin.

Tämän teon kauhu korostuu sen kaikumisella juutalaisessa historiassa: **Anne Frank**, kuten monet muut, ei kuollut kaasukammiossa, vaan **lavantautiin**, vesiperäiseen tautiin, Bergen-Belsenissä. Se, että valtio, joka väittää edustavansa holokaustin uhreja, käytti myöhemmin samanlaisia taktiikoita toista kansaa vastaan, on groteski historiallinen ironia.

Modernit taktiikat: Vandalismi ja ryöstö

Nykyään strategia on siirtynyt biologisesta sodankäynnistä infrastruktuuralliseen sabotointiin ja ryöstöön. Siirtokuntalaiset – usein rankaisematta ja joskus armeijan suojeluksessa – **vandaloivat palestiinalaisten vesijärjestelmiä** ympäri Länsirantaa:

- He **kylpevät kunnallisissa vesitankeissa**, saastuttaen veden.
- He **tuhouttavat kasteluputkia** ja tukkivat pääsytiät lähteille.

- He **ampuvat reikiä kattovesitankeihin**, aiheuttaen tuhansien litrojen menetyksen kuivassa kesän kuumuudessa.
- He **täyttävät kaivoja kivillä, betonilla tai roskilla**, tehden niistä käyttökelvottomia.

Heinäkuussa 2025 siirtokuntalaiset **ohjasivat veden jakelun yli 30 palestiinalaiskylästä Ein Samian lähellä** – ei kriittisten tarpeiden täyttämiseksi, vaan **täyttääkseen yksityisen uima-altaan** läheisessä siirtokunnassa. Koko yhteisöt menettivät ainoan juomavetensä, kun siirtokuntalaiset nauttivat yllellisyydestä. Tämä ei ole huolimattomuutta; se on julistus ylivallassa.

Institutionaalinen valvonta: Mekorot ja sotilaalliset määräykset

Siirtokuntalaisten vandalismit tapahtuvat – ja ovat mahdollisia – laajemman Israelin valtion vesivarojen valvontajärjestelmän puitteissa. Tämä järjestelmä juontaa juurensa **sotilaalliseen määräykseen 158**, joka annettiin vain viikkoja miehityksen alkamisen jälkeen vuonna 1967. Se vaatii palestiinalaisia hankkimaan luvat kaikille uusille vesiasennuksille tai korjauksille. Näitä lupia myönnetään lähes koskaan.

Israel kontrolloi arviolta 80–85 % Länsirannan vesivaroista, mukaan lukien suuret pohjavesisäiliöt, lähteet ja kaivot. Kansallinen vesiyhtiö **Mekorot** valvoo jakelua. Tuloksena on räikeä epätasa-arvo:

- **52 %** pumpatusta vedestä menee Israeliin itselleen.
- **32 %** menee siirtokuntiin – jotka ovat kansainvälisen lain mukaan laittomia.
- Vain **16 %** jää **miljoonia palestiinalaisia** varten Länsirannalla.

Siirtokunnat nauttivat rehevistä nurmikoista, kastelluista maatiloista ja uima-altaista. Samaan aikaan palestiinalaiskylät joutuvat säännöstelemään vettä, joskus saaden vain **20–50 litraa henkeä kohti päivässä**, mikä on selvästi alle **Maailman terveysjärjestön** suositteleman **100 litran minimin**.

Pohjavesisäiliöiden ryöstäminen ja ekosidi

Yksi kriittisimmistä vesilähteistä on **vuorten pohjavesisäiliö**, joka ulottuu Länsirannan ja Israelin alueelle. Israelin syväporaukset – hyödyntäen kehittynyttä teknologiaa, jota palestiinalaisilla ei ole lupa käyttää – pumppaavat paljon enemmän kuin säiliö voi kestävästi tuottaa. Tämä ylikulutus on johtanut siihen, että monet **palestiinalaisten kaivot ovat kuivuneet tai muuttuneet suolaisiksi**, erityisesti **Jordanin laaksossa**.

Kylissä kuten **Al-Auja** ja **Bardala** perinteinen maatalous on lähes mahdotonta. Kerran kukoistavat pellot ovat kesantoa, ja paimenet joutuvat myymään karjaa kuivumisen vuoksi. Itse maa kuolee – tämä on **ekosidi**, ei pelkästään apartheid.

Sateen kriminalisointi

Jopa taivas ei ole vapaa. **Sateenveden kerääminen**, vuosisatoja vanha käytäntö palestiinalaisissa maatalousyhteisöissä, on usein kriminalisoitu. Palestiinalaiset, jotka rakentavat vesisäiliöitä tai keräävät sadevettä ilman lupaa, kohtaavat **purkumääräyksiä**,

sakkoja tai takavarikointeja. Israelin viranomaiset ovat tuhonneet kymmeniä vesisäiliöitä alueilla, joita pidetään "luvattomina". Eräässä tunnetussa tapauksessa sotilaat **puhkaisivat sateenvesisäiliöiden seinät** beduiinikylässä, antaen kerätyn veden valua hiekkaan.

Vesi on valtaa

Tämä veden aseistaminen ei liity niukkuuteen – se liittyy valtaan. Israelilla on enemmän kuin tarpeeksi vettä jakaa. Mitä se kieltää palestiinalaisilta, ei ole vain H₂O, vaan **arvokkuus, kestävyys ja oikeus jäädä mailleen**. Muuttamalla veden kontrollivälineeksi ja ylivallan symboliksi miehitys tekee jokapäiväisestä elämästä uuvuttavan, nöyryyttävän taistelun selviytymisestä.

Tämä ei ole ympäristön huonoa hallintaa. Se on strategista riistoa – sotaa, jota käydään putkien ja pumppujen kautta, tarkoituksena tehdä elämä niille, joita pidetään tarpeettomina, asumiskelvottomaksi.

Ekologian muuttaminen

Israelilaiset usein väittävät syviä historiallisia siteitä maahan vedoten raamatulliseen retoriikkaan ja esittäytyen "palanneina alkuperäisasukkaina". Heidän ekologinen jalanjälkensä kuitenkin kertoo toisenlaisen tarinan – tarinan väkivaltaisesta karkottamisesta, ei vain ihmisistä, vaan myös itse luonnosta. Maisemaa muokataan väkisin heijastamaan siirtokuntaideologiaa aidon ympäristöön juurtumisen sijaan. Jopa puut todistavat tätä valhetta vastaan.

Alkuperäisen elämän hävittäminen

Vuosisatojen ajan palestiinalaiskylät ylläpitivät itseään maataloudella, joka oli syvästi sopusoinnussa paikallisen ilmaston ja maaston kanssa. Oliivipuut – jotkut yli tuhat vuotta vanhoja – seisoivat elävinä arkistoina jatkuvuudesta ja kulttuurista. Sitrushedelmälehto, viikunapuut, granaattiomenatarhat ja terassoidut rinteet ilmensivät haurasta harmoniaa ihmiselämän ja Välimeren ekosysteemin välillä.

Kuitenkin Nakban ja jatkuvien maananastusten myötä nämä alkuperäiset puut **hävitetään** – usein kirjaimellisesti. Joissakin tapauksissa poistaminen on strategista: oliivilehtoja tuhotaan siirtokuntien tai sotilasalueiden tieltä. Toisissa tapauksissa niitä hävitetään **etnisten puhdistusten todisteiden peittämiseksi**, piilottaen palestiinalaisten purettujen talojen rauniot metsän julkisivun alle. Israelin valtio ja instituutiot kuten **Juutalainen kansallissäätiö (JNF)** ovat johtaneet massiivisia metsänistutuskampanjoita, eivät alkuperäislajeilla, vaan **eurooppalaisilla männyillä** – nopeasti kasvavilla, steriileillä ja alueelle vierailta.

Ekologinen kolonialismi

Nämä männyt eivät tuota hedelmiä. Ne eivät voi tukea paikallisia ruokajärjestelmiä, villieläimiä tai biodiversiteettiä. Vielä pahempaa, ne **happamoittavat maaperää** hartsilla ja neulasilla, häiriten herkkää ravinteiden tasapainoa, joka tukee alkuperäisiä kasveja.

Kerran hedelmällinen maaperä muuttuu vihamieliseksi maataloudelle – yrtit, vihannekset ja alkuperäiset puut kuten oliivit, johanneksenleipäpuut ja mantelipuut eivät voi juurtua.

Tämä ei ole vain huonoa ympäristöpolitiikkaa; se on **ekologinen kolonialismi** – maan muokkaamista eurooppalaisen ihanteen mukaiseksi, irrotettuna paikallisesta tiedosta tai kestävydestä. Siellä missä palestiinalaiset viljelivät elämää, Israelin politiikka pakottaa steriiliyden. Siellä missä maisema kerran tarjosi ravintoa ja merkitystä, se tarjoaa nyt syttyvyyttä.

Luonto vastustaa

Mutta jopa luonto vastustaa. Eurooppalaisten mäntyjen monokulttuurit ovat **erittäin tulenarkoja** – niiden hartsipitoiset neulaset, kuivat oksat ja tiheät kasvumallit luovat ihanteelliset olosuhteet tulelle. Kesä toisensa jälkeen **metsäpalot riehuvat näissä keinoitekoisissa metsissä**, uhkaavat paitsi niiden ympärille rakennettuja siirtokuntia myös laajempaa aluetta. Palot johtavat usein **massiivisiin evakuointeihin** kaupungeista ja etuvartioasemista, tukkivat taivaan savulla ja jättävät laajoja alueita palaneiksi ja käyttökelvottomiksi.

Nämä ekologiset katastrofit paljastavat Israelin ympäristömuutoksen kestäättömän perustan. Puut, kuten muurit ja tarkastuspisteet, on tarkoitettu pyyhkimään kansa pois – mutta samalla ne luovat uusia haavoittuvuuksia. Liekit eivät erota siirtokuntalaista valtiosta. Ne nielaisevat myytin yhdessä metsän kanssa.

Kansainvälinen pelastus

Kun palot riistäytyvät hallinnasta – kuten tapahtui **Karmelvuorella (2010), Jerusalemin kukkuloilla (2021) ja Galileassa (2023)** – Israel usein löytää itsensä **kerjäämässä kansainvälistä apua**. Sama valtio, joka pitää Gazan saarrossa ja liittää palestiinalaismaita katumatta, pyytää nopeasti **ulkomaisia hallituksia lähettämään sammutuslentokoneita, laitteita ja apua**. Ironia on järkyttävä: politiikat, jotka turmelevat maan ja karkottavat sen kansan, **heikentävät myös valtion omaa kestävyttä**.

Poltetun maan politiikka

Alkuperäisen ekologian korvaaminen vierailla, haurailta ekosysteemeillä on metafora koko sionistiselle projektille: siirtokuntaideologialle, joka yrittää juurtua vastustavaan maahan, sinnikkääseen kansaan ja luonnolliseen järjestykseen, jota ei voi loputtomasti tukahduttaa. Puut eivät ole vain hiljaisia todistajia. Ne ovat uhreja – ja joskus satureita.

Kansainvälisen oikeuden vaikutukset

Tilanne miehityksellä Palestiinan alueilla ei ole vain moraalisesti kestävä – se on **oikeudellisesti rikollista**. Vakiintuneiden kansainvälisen humanitaarisen oikeuden, kansainvälisen ihmisoikeuslainsäädännön ja sitovien sopimusten periaatteiden mukaan

Israelin toimet Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa muodostavat **vakavia rikkomuksia**, joista monet nousevat **sotarikosten ja rikosten ihmisyyttä vastaan** tasolle.

1. Laiton väestönsiirto

Neljäs Geneven sopimus (1949), artikla 49(6), kieltää nimenomaisesti miehittäjävaltaa **siirtämästä osia omasta siviiliväestöstään miehittämäänsä alueeseen**. Israelin siirtokunnat Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa, joissa asuu yli 700 000 siirtokuntalaista, ovat suora rikkomus tätä määräystä vastaan. Nämä siirtokunnat eivät ole vain ”kiistanalaisia naapurustoja” – ne ovat **järjestelmällistä miehitetyn maan kolonisaatiota**, vastoin yhtä toisen maailmansodan jälkeisen kansainvälisen oikeuden perustavimmista normeista.

2. Kansainvälisen tuomioistuimen neuvoa-antava lausunto (2024)

Vuonna **2024 Kansainvälinen tuomioistuin (ICJ)** antoi YK:n yleiskokoukselle sitovan **neuvoa-antavan lausunnon**, joka vahvisti, että:

- **Israelin siirtokunnat Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa ovat laittomia** kansainvälisen oikeuden mukaan;
- **Kaikki siirtokuntalaiset on poistettava**;
- **Israel on velkaa palestiinalaisille korvauksia** pitkäaikaisesta miehityksestä, maan takavarikoinnista, resurssien hyväksikäytöstä ja ihmisoikeusloukkauksista.

ICJ toisti myös, että **kolmansilla valtioilla on oikeudellinen velvollisuus olla tunnustamatta tai avustamatta Israelin politiikkojen luomaa laitonta tilannetta**.

Toisin sanoen osallisuus – olipa kyse kaupasta, asevienneistä tai diplomaattisesta suojelusta – on itsessään kansainvälisen oikeuden rikkomus.

YK:n yleiskokous hyväksyi tämän lausunnon **ylivoimaisella enemmistöllä**, antaen sille **vahvan oikeudellisen painoarvon** kansainvälisen tapaoikeuden nojalla. Vaikka neuvoa-antavat lausunnot eivät ole itsessään täytöntöönpanokelpoisia, ne **koodaavat kansainvälisen oikeudellisen konsensuksen** ja vahvistavat valtioiden vastuut olemassa olevien sopimusten nojalla.

3. Luonnonvarojen laitton hyväksikäyttö

Haagin määräysten (1907) (artiklat 55–56) ja **Neljännen Geneven sopimuksen** mukaan miehittäjävaltion on toimittava **väliaikaisena hallinnoijana**, joka on kielletty **hyödyntämästä tai ehtymästä pysyvästi miehitetyn alueen luonnonvaroja**.

Israelin käytännöt – Länsirannan veden monopolisoinnista Mekorotin kautta, palestiinalaisten pääsyn rajoittamisesta pohjavesisäiliöihin, resurssien ohjaamiseen siirtokuntalaisten yksinomaiseen käyttöön – muodostavat **järjestelmällistä ryöstöä**. Veden kieltäminen ja maatalousjärjestelmien tuhoaminen vastaa **ryöstelyä**, sotarikosta **Romaan perussäännön artikan 8(2)(b)(xvi)** mukaan **Kansainvälisessä rikostuomioistuimessa (ICC)**.

4. Pakkokarkotus ja talojen purkaminen

Kansainvälinen humanitaarinen oikeus kieltää **pakkokarkotuksen**, paitsi kiireellisistä turvallisuus- tai humanitaarisista syistä, ja silloinkin vain väliaikaisesti. **Rooman perussääntö** (artikla 7(1)(d)) luokittelee **”väestön karkottamisen tai pakkosiirron” rikokseksi ihmisyyttä vastaan**, kun se on osa laajamittaista tai järjestelmällistä hyökkäystä.

Israelin rutiininomainen palestiinalaisten talojen purkaminen, häätö määräykset alueilla kuten Sheikh Jarrah ja pakkokarkotukset alueilla kuten Masafer Yatta – usein siirtokuntien laajentamiseksi tai sotilasalueiden julistamiseksi – **sopivat selvästi tähän määritelmään**.

5. Apartheid rikoksena ihmisyyttä vastaan

Ehkä tuomitsevin oikeudellinen luokittelu Israelin järjestelmästä Länsirannalla on **apartheid** – institutionalisoitu rotuvalta. Palestiinalaiset ja israelilaiset siirtokuntalaiset elävät **täysin erillisten oikeusjärjestelmien** alaisuudessa:

- **Palestiinalaiset** ovat Israelin **sotilaslainsäädännön** alaisia, heidät tuomitaan sotilastuomioistuimissa, heiltä evätään liikkumisvapaus ja he ovat kollektiivisten rangaistusten kohteena.
- **Siirtokuntalaiset**, jotka usein asuvat vain muutaman metrin päässä, ovat Israelin **siviililainsäädännön** alaisia, nauttivat täysistä oikeuksista ja suojelusta ja toimivat lähes täydellisessä rankaisemattomuudessa.

Tämä kaksoisoikeusjärjestelmä, yhdistettynä järjestelmälliseen maan ryöstöön, erotteluun ja poliittisten oikeuksien tukahduttamiseen, täyttää **apartheidin oikeudellisen määritelmän** seuraavien mukaan:

- **Kansainvälinen sopimus apartheidirikoksen tukahduttamisesta ja rankaisemisesta (1973);**
- **Rooman perussääntö ICC:ssä** (artikla 7(2)(h));
- ja **kansainvälinen tapaoikeus**, joka kieltää rotusyrjinnän ja ylivallan.

Apartheid ei ole vain poliittinen syytös – se on **rikos ihmisyyttä vastaan**, ja ne, jotka sen suunnittelevat, toteuttavat tai tukevat, voivat joutua **kansainväliseen syytteeseen**.

Kansainvälisen yhteisön velvollisuudet

Israelin miehitys Länsirannalla ei ole vain ratkaisematon poliittinen kiista. Se on **rikollinen yritys**, jota ylläpidetään väkivallalla, mahdollistetaan syrjivillä laeilla ja tuetaan kansainvälisen oikeuden peruseriaatteiden rikkomisilla. Oikeudellinen kehys on yksiselitteinen: tapahtuva on laitonta, ja maailmalla on **selkeä velvollisuus** – ei vain tuomita sitä, vaan toimia.

Tämä sisältää:

- **YK:n päätöslauselmien** täytäntöönpanon;

- **Kansainvälisten tutkimusten ja syytteiden** tukemisen;
- **Sotilaallisen, taloudellisen ja diplomaattisen tuen** lopettamisen miehittäjävaltiolle;
- ja **oikeuden ja korvausten** varmistamisen palestiinalaisille.

Kansainvälinen oikeus on merkityksellistä vain, kun sitä pannaan täytäntöön. Ja Palestiinassa sen täytäntöönpano on jo kauan myöhässä.

Kansainvälinen osallisuus ja täytäntöönpanon epäonnistuminen

Palestiinalaisten taistelu oikeuden, arvokkuuden ja itsemääräämisoikeuden puolesta esitetään usein paikallisena tai alueellisena konfliktina. Todellisuudessa se on osa laajempaa historiallista kaarta – joka heijastaa **valistuksen taistelua monarkkista absolutismia vastaan** 1600- ja 1700-lukujen Euroopassa. Tuolloin, kuten nyt, hallitseva valta väitti **jumalallista mandaattia** hallita, takavarikoida ja jopa päättää, kuka elää ja kuka kuolee. Silloin se oli kuninkaita, jotka vetosivat Jumalan tahtoon; nyt se on valtio, joka vetoaa jumalalliseen oikeuteen oikeuttaakseen kokonaisen kansan kolonisaation ja alistamisen.

Se, mitä kerran kutsuttiin **kuninkaiden jumalalliseksi oikeudeksi**, on muuttunut **siirtokuntalaisten jumalalliseksi oikeudeksi**. Mutta toisin kuin Euroopan monarkiat, jotka ovat suurelta osin muuttuneet historian seremoniaalisiksi jäänteiksi, Israelin hallinto Palestiinan yllä on **hillittömän ylivallan anakronismi**, eristettynä vastuusta niiden instituutioiden toimesta, jotka on luotu estämään tällaisia väärinkäytöksiä.

Turvallisuusneuvoston halvaantuminen

YK:n peruskirjan artiklan 94 mukaan **YK:n turvallisuusneuvostolla (UNSC)** on ensisijainen vastuu **Kansainvälisen tuomioistuimen (ICJ)** tuomioiden täytäntöönpanosta. Kuitenkin, kun ICJ vuonna 2024 antoi neuvoa-antavan lausunnon, joka julisti Israelin siirtokunnat laittomiksi ja vaati niiden purkamista, turvallisuusneuvosto ei tehnyt mitään. Miksi? Koska **Yhdysvallat**, pysyvä jäsen, jatkaa **Israelin suojelemista kaikilta seurauksilta** käyttämällä veto-oikeuttaan.

Vuosikymmenten ajan Yhdysvallat on **vetoanut kymmeniä päätöslauselmia**, jotka tuomitsevat Israelin kansainvälisen oikeuden rikkomukset, estäen vaatimukset sanktioista, tulitauosta tai jopa riippumattomista tutkimuksista. Tämä ei ole periaatteellista diplomatiaa – se on **järjestelmällistä oikeuden estämistä**. Vetoillaan Washington on muuttanut turvallisuusneuvoston **palestiinalaisten oikeuksien hautausmaaksi**.

Eurooppalainen tekopyhyys: Saksa ja EU

Kun Yhdysvallat pelaa puolustusta turvallisuusneuvostossa, **Saksa ja muut EU:n jäsenvaltiot** pelaavat peliä hienovaraisemmin. Saksa – natsimenneisyytensä riivaamana – on tehnyt ehdoita Israelin tukemisesta **valtiollisen dogmin**, vaikka tämä tuki on ristiriidassa sen oikeudellisten velvoitteiden kanssa **kansainvälisten ihmisoikeussopimusten ja kansanmurhasopimuksen** suhteen. Kun Israel pitää Gazan

nälässä ja karkottaa palestiinalaisia Länsirannalta, Saksa toimittaa aseita, rahoitusta ja diplomaattista suojaa – samalla kun se työskentelee kulissien takana **estääkseen EU:n laajuiset sanktiot** tai kaupprajoitukset.

Tämä on käytännössä muuttanut **kansainvälisen oikeuden itse apartheid-järjestelmäksi**, jossa täytöntöönpano ei riipu rikoksen vakavuudesta, vaan tekijän identiteetistä. Teot, jotka aiheuttaisivat **tuomion, sanktiot tai syytteet**, jos **Venäjä, Iran tai Myanmar** tekisivät ne, **pyhitetään**, kun Israel tekee ne. Viesti on selvä: **jotkut elämät ovat arvokkaampia kuin toiset**, ja jotkut valtiot ovat lain yläpuolella.

Globaali legitimizeettikriisi

Tällä tekopyhyydellä on tuhoisia seurauksia – ei vain palestiinalaisille, vaan **koko kansainvälisen järjestelmän uskottavuudelle**. Mikä on **Rooman perussäännön** tarkoitus, jos sen täytöntöönpano on valikoivaa? Mikä painoarvo on **YK:n päätöslauselmilla**, kun niitä pannaan täytöntöön joitakin valtioita vastaan, mutta ei toisia? Mitä toivoa kansanmurhan tai apartheidin uhreilla voi olla, kun **mahtavimmat kansakunnat horjuttavat oikeutta kaikkien nähden**?

Tämä ei ole vain osallisuutta – se on **yhteistyötä**. Estämällä seuraukset nämä hallitukset eivät ole neutraaleja tarkkailijoita, vaan **aktiivisia rikoksen mahdollistajia**.

Jumalallisen poikkeuksellisuuden myytin lopettaminen

On jo korkea aika lopettaa käsitys, että **”Jumalan valittu kansa ei voi tehdä väärin”** – myytti, joka on **aseistettu** oikeuttamaan kolonisaatio, massiivinen karkotus ja apartheid. Millään valtiolla – riippumatta sen historiasta, uskonnosta tai identiteetistä – ei ole oikeutta rikkoa kansainvälistä oikeutta, riistää kansalta tai olla vapautettu toimintojensa seurauksista.

Lupaus **”Ei koskaan enää”** oli tarkoitettu universaaliksi. Ei ”ei koskaan enää juutalaisille”, vaan **ei koskaan enää kenellekään** – koskaan. Tämä lupaus kuulostaa ontolta, kun sitä käytetään **oikeuttamaan** sortoa sen **estämisen** sijaan.

Kohti sekulaaria ja oikeudenmukaista globaalia järjestystä

Nyt tarvitaan ei enempää retoriikkaa, vaan **sekulaari, sääntöihin perustuva kansainvälinen järjestys**, jossa **kansainvälistä oikeutta sovelletaan tasapuolisesti kaikkia kohtaan** – myös liittolaisia, myös Israelia, myös siirtokuntakolonialistisia järjestelmiä. Vain kun lakia sovelletaan pelottomasti ja puolueettomasti, oikeus voi olla muutakin kuin iskulause.

Maailma pysyi liian kauan hiljaa Ruandassa. Bosniassa. Myanmarissa. Ja nyt Palestiinassa. Joka kerta kansainvälisen oikeuden instituutiot asetetaan koetukselle. Joka kerta niiden epäonnistuminen kirjoitetaan uhrien vereen.

Historia ei anna anteeksi hiljaisuutta. Se ei oikeuta kaksoisstandardeja. Se ei siedä jumalallista poikkeuksellisuutta, joka on verhottu diplomatiaksi.

Toiminnan aika on nyt – ei vain Palestiinan vuoksi, vaan kansainvälisen oikeuden tulevaisuuden vuoksi.

Kahden valtion ratkaisun illuusio

Kun Gazan kansanmurha jatkuu toisena vuonnaan, monet hallitukset ympäri maailmaa ovat yrittäneet pelastaa maineensa symbolisilla eleillä – näkyvin niistä on uudistettu kutsu **Palestiinan valtion tunnustamiseen YK:n huippukokouksessa syyskuussa**. Tämä myöhästynyt tunnustaminen, katastrofaalisen väkivallan edessä, ei kuitenkaan ole vakava oikeuden teko – se on **gaslightingia**, tapa **peittää kansainvälinen toimettomuus tyhjiä julistuksilla**.

Itse kahden valtion ratkaisun idea on ollut kuollut jo pitkään. Nyt sitä elvytetään ei rauhan polkuna, vaan **savuverhona**, joka mahdollistaa Israelin lopulliset tuhotyöt.

Tunnustaminen ehdoilla

Useat valtiot ovat ilmaisseet valmiutensa tunnustaa Palestiina – mutta **vain groteskein ehdoin**:

- **Ranska** vaati, että **palestiinalaiset riisuvat aseensa**, vaatien käytännössä piiritetyltä, nälkään näkevältä ja pommitetulta kansalta **luopumista viimeisistä vastarintakeinoistaan**, samalla kun Israel jatkaa saartoaan ja laitonta miehitystään.
- **Yhdistynyt kuningaskunta** asetti tunnustamisen ehdoksi **Israelin kansanmurhaavan hyökkäyksen jatkumisen**, väittäen, että tunnustamisen on "tuettava Israelin oikeutta itsepuolustukseen", vaikka tämä "puolustus" ilmenee **massiivisena nälänhätänä, pakkokarkotuksena ja sotilaallisena miehityksenä**.

Tämä ei ole tunnustamista; se on **pakotettu antautumistarjous**. Se vaatii palestiinalaisia hyväksymään alistumisensa, pirstoutumisensa ja tuhonsa paperilla tapahtuvan tunnustamisen hinnaksi – julma diplomatian parodia.

Samaan aikaan Israel hyökkää näitä valtioita vastaan syyttäen niitä **"terrorismin palkitsemisesta"**. Mutta tämä on **kattila, joka kutsuu pataa mustaksi**.

Israelin valtion terroristinen alkuperä

Jos terrorismi on tuomittava, Israelin perustaminen on otettava mukaan. **Sionistiset puolisosotilaalliset ryhmät** Irgun, Lehi ("Sternin jengi") ja Haganah – kaikki Israelin puolustusvoimien (IDF) edeltäjiä – suorittivat väkivaltaisia hyökkäyksiä Britannian mandaatin aikana:

- **King David -hotellin pommitus** (1946) tappoi 91 ihmistä.
- **YK:n lähettilään Folke Bernadotten murha** (1948) Lehin toimesta tähtäsi rauhanpyrkimysten pysäyttämiseen.
- **Britannian suurlähetystö Roomassa** pommitettiin vuonna 1946.
- Lukemattomat **sillat, markkinat ja arabikylät** hyökättiin ja tuhottiin.

Nykyisillä standardeilla nämä teot luokiteltaisiin yksiselitteisesti **terrorismiksi**. Kuitenkin, kun Israel nousi tästä väkivallasta, sitä ei eristetty eikä sanktioitu – länsi **syleili sen**.

Viesti on selvä: **kun Israel käyttää väkivaltaa, se on sankarillista**; kun palestiinalaiset vastustavat, se on terrorismia. Tämä kaksoisstandardi määrittelee edelleen kansainvälistä diskurssia.

Faktojen luominen, kun maailma puhuu

Kun maailman johtajat väittelevät symbolisesta tunnustamisesta, **Israel jatkaa faktojen luomista paikan päällä**:

- **Laittomat siirtokunnat** Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa kasvavat edelleen. Tunnustaminen ei **poista niitä taianomaisesti** eikä palauta varastettuja maita.
- **Gazassa ihmisiä kuolee puhuessamme. IPC** (Integroidun elintarviketurvallisuuden luokittelu) on julistanut **katastrofaalisen, peruuttamattoman vaiheen 5 nälänhädän**. Vauvat, vanhukset ja heikot kuolevat **ei ruoan puutteeseen, vaan sen tahalliseen kieltämiseen**.

Vaikka ruoan saanti palautettaisiin äkillisesti – mitä ei tapahdu – **vahinko on peruuttamaton**:

- **Lasten aivot**, jotka ovat jääneet ilman ravinteita, **eivät koskaan kehity täysin**, johtaen **elinikäisiin kognitiivisiin vammoihin**.
- **Koulut ja yliopistot**, joita on järjestelmällisesti pommitettu, ovat poistaneet kokonaisen sukupolven pääsyn koulutukseen.
- **Psykologiset traumat**, orpous ja massiiviset amputaatiot ovat luoneet kivun perinnön, joka on ennennäkemätön modernissa historiassa. **Gazassa on nyt maailman suurin määrä lasten amputaatioita** – kauhea ennätys, jota kenenkään ei pitäisi pitää hallussaan.

Ehdottaa, että palestiinalaiset **riisuisivat aseensa tämän edessä**, ei ole rauhanehdotus – se on **itsemurhasopimus**. Yksikään kansa maan päällä ei suostuisi laskemaan aseitaan, kun se järjestelmällisesti nälkiintyy, pommitetaan ja pyyhitään pois.

Tunnustaminen ei pysäytä kolonisaatiota

Valtion asema ei myöskään takaa suojaa. **Syyria** oli tunnustettu valtio, kun Israel **miehitti ja sitten liitti Golanin kukkulat**. **Libanon** ja **Iran** ovat molemmat olleet Israelin ilmaiskujen, salamurhien ja sabotaasin kohteita. **Tunnustaminen ei ole koskaan pysäyttänyt aggressiota**, kun hyökkääjä nauttii täydellisestä rankaisemattomuudesta.

Ja teeskennellä, että Gaza ja Länsiranta ovat kaksi erillistä ongelmaa, on täysin väärin. Ne ovat **saman sodan kaksi rintamaa** – sota **palestiinalaisten kansan pyyhkimiseksi pois**:

- **Gaza** kohtaa **hävittämisen nälän ja pommitusten kautta**.
- **Länsiranta** tukahdutetaan **siirtokuntalaisten väkivallalla, veden ryöstöllä, sotilaallisella miehityksellä ja hiipivällä liittämällä**.

Molemmat ovat osa koordinoitua **eliminaation** strategiaa.

Yhteiselo ei ole mahdollista ylivallan alaisuudessa

Kuinka maailma voi odottaa, että palestiinalaiset elävät rinnakkain niiden kanssa, jotka:

- **Vaativat avoimesti heidän kansanmurhaansa;**
- **Teurastavat heidän lapsiaan;**
- **Varastavat heidän vetensä;**
- **ja Rakentavat taloja heidän raunioidensa päälle?**

Jos aseistariisuntaa vaaditaan, sen on aloitettava **Israelista** – miehittäjävaltiosta, ydinaseiden haltijasta ja tämän apartheid-järjestelmän arkkitehdista. Jos siirtokuntalaiset tuntevat olonsa ”turvattomiksi” niiden ihmisten läsnäollessa, jotka he ovat karkottaneet, **he ovat tervetulleita palaamaan maihin, joista tulivat.**

Valmistettu historia

Ennen sionistista kolonisaatiota **juutalaiset, kristityt ja muslimit** elivät rinnakkain vuosisatojen ajan **Osmanien valtakunnassa**. Tämä hauras yhteiselo **ei tuhoutunut palestiinalaisten toimesta**, vaan **poliittisen sionismin ideologian** vuoksi, joka pyrki luomaan juutalaisen valtion jo asutulle maalle.

Vuonna **1933** sionistinen liike jopa allekirjoitti **Haavara-sopimuksen natsi-Saksan** kanssa, mikä helpotti tuhansien saksalaisten juutalaisten siirtymistä Palestiinaan vastineeksi taloudellisesta yhteistyöstä – petos Euroopan juutalaista antifasistista vastarintaliikettä kohtaan.

Väestörakenteen muutos ei ollut orgaanista:

- **1917:** ~95 % Palestiinasta puhui arabiaa; **alle 1 % puhui hepreaa.**
- **1922:** ~6 % puhui hepreaa.
- **1931:** ~12 %.
- **1947:** ~31 %.

Tämä ei ollut ”paluuta” – se oli **siirtokuntakolonialistinen muutos.**

Kuten israelilainen kommentaattori **Avi Grinberg** synkästi totesi X:ssä:

”Yhdistynyt kuningaskunta: Tunnustamme Palestiinan valtion syyskuussa.” ”Se on hyvä. Syyskuuhun mennessä, Jumalan tahdosta, ei ole mitään tunnustettavaa jäljellä.”

Tällä tiellä olemme. Ja ellei maailma toimi nyt – ei vain sanoilla, vaan **seurauksilla** – tämä ennustus voi toteutua.

Johtopäätös: Neutraaliuden aika on ohi

Maailma sanoi *“Ei koskaan enää”*. Sen oli tarkoitus olla universaali lupaus – ei vain yhden kansanmurhan uhreille, vaan kaikille kansoille, kaikkialla, aina. Tämä lupaus makaa nyt raunioina Gazan raunioiden ja Länsirannan puskutraktoreilla tuhottujen kylien alla.

Todisteet ovat musertavia. Se, mitä Palestiinassa tapahtuu, ei ole *“konflikti”*. Se ei ole *“kiista”*. Se on tietoinen, järjestelmällinen yritys pyyhkiä kansa pois – nälän, karkotuksen, pommitusten, ekologisen tuhon ja apartheid-lakien kautta. Gaza nälkiintyy. Länsiranta pilkotaan kylä kerrallaan. Yhdessä ne muodostavat yhtenäisen kolonisaation ja eliminaation projektin.

Kansainvälinen oikeus on selkeä. ICJ on antanut tuomionsa. Sopimukset on kirjoitettu. Sopimukset ovat sitovia. Puuttuu ei tieto – vaan **tahto**. Ja missään tämä epäonnistuminen ei ole selvempää kuin **YK:n turvallisuusneuvostossa**, joka on halvaantunut **Yhdysvaltain vetolla**, joka on suojellut Israelia vastuulta ja mahdollistanut sen rikokset.

Mutta tie eteenpäin on edelleen olemassa.

YK:n yleiskokouksen päätöslauselman 377 (“Yhdistyminen rauhan puolesta”) mukaan, kun turvallisuusneuvosto ei pysty toimimaan pysyvän jäsenen veton vuoksi, yleiskokouksella on oikeudellinen valta **ylittää tämä halvaus**. Se voi kutsua koolle hätäistunnon ja **suositella kollektiivisia toimia** – mukaan lukien **voiman käyttö** – rauhan palauttamiseksi ja niiden väestöjen suojelemiseksi, jotka kohtaavat vakavia kansainvälisen oikeuden rikkomuksia.

Yleiskokouksen on käytettävä tätä valtaa **nyt**.

Sen on:

- **Tunnustettava, että kansanmurha on käynnissä;**
- **Tuomittava Länsirannan apartheid-järjestelmä;**
- **Valtuutettava palestiinalaisten siviilien sotilaallinen suoja;**
- **ja Vaadittava Israelin saarron, miehityksen ja siirtokuntien laajentamisen välitöntä lopettamista.**

Tämä ei ole radikaalia. Se on laillista. Se on välttämätöntä. Ja se on jo kauan myöhässä.

YK perustettiin toisen maailmansodan tuhkissa. Sen peruskirja kirjoitettiin estämään juuri ne kauhut, joita nyt todistamme. Jos se ei voi toimia nyt, kun lapsia nälkiinnytetään tahallisesti ja kokonaisia kaupunkeja pyyhitään pois rankaisematta, se on epäonnistunut perustavassa tehtävässään.

Kansainvälisen yhteisön on valittava: **Seisooko se lain, oikeuden ja ihmisyyden puolella – vai poikkeuksellisuuden, tekopyhyiden ja kansanmurhan puolella?**

Palestiina on testi. Ja historia katsoo.